

stykket, som vi har fået i salen. Jeg skal kun citere ganske kort fra programmet:

Forskningen skal yderligere klarlægge Øst-blokkens indflydelse på danske beslutningstagere og aspekter af de militære trusler mod Danmark og Østersøområdet. Af særlig interesse vil være periodens principielle modsætninger i politik, medier og den offentlige debat, herunder kulturdebatten i bredeste forstand, kort sagt meningsdannelsen.

Det er et udførligt specificeret forskningsprogram. Man er ikke i nærheden af det, vi kender fra basismidlerne eller fra grundforskningen.

Der er også lagt enormt stor fokus på, hvordan output skal være, hvad produktet skal være. Det skal være en bog, som alle kan læse, fordi den forskning, som er kommet til verden hidtil om perioden, kan Dansk Folkeparti ikke læse, og Dansk Folkeparti vurderer ikke, at den har udbredelse nok til, at det er relevant.

Det, vi taler om i dag, er politisk prioriteret og tematisk afgrænset. Det er netop ordene fra lov om forskningsrådgivning, som vi har udarbejdet i et meget konstruktivt samarbejde mellem regeringen, SF, Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti og Det Radikale Venstre. Vi lavede en reform af forskningsrådssystemet, sådan at vi netop kunne sikre, at den forskning, der er politisk prioriteret og tematisk afgrænset – altså de ord, der mest præcist beskriver Dansk Folkepartis forskningsprogram – kunne udbydes i fri konkurrence i en faglighed, som blev varetaget af Det Strategiske Forskningsråd, sådan at man fik de bedste til at varetage opgaven i fuld uafhængighed.

Jeg tror, der er enighed om, at der er gode faglige miljøer i Danmark til at varetage den historiske forskning ikke alene generelt, men også specifikt i forhold til koldkrigsforskningen. Derfor ville det logiske være at bede Det Strategiske Forskningsråd om at udbyde opgaven, sådan at det bedste miljø ville vinde den – ikke nogen af dem, der har været nævnt i dag nødvendigvis, men det bedste miljø i en åben proces.

Alternativt, hvis man ville insistere på, at det her var et uafhængigt center, man ville opbygge, og at der var tale om egentlige basismidler, så kunne man bede Grundforskningsfonden om at gøre det. Men jeg fornemmer, at man dog alligevel har tænkt, at det måske var at skyde over målet, for så ville det blive så soleklart for alle, at det, man talte om, ikke var et center i den forstand.

Dermed jo også sagt, at den her proces ikke er imod reglerne i lov om forskningsrådgivning; man bruger den simpelt hen bare ikke. Man laver sin egen til lejligheden helt opfundne konkrete proces. Men det, man gør, er jo, at man får lavet et lille center i tilknytning til Forsvarsakademiet, og ordførerne kan ikke rigtig blive enige med hinanden om, hvorvidt de skal dele printere og gangarealer og fælleslokaler, eller om det skal være et egentlig fagligt miljø. Det får vi jo så at se.

Kl. 14.45

Bestyrelsen, som skal ansætte centerlederen, som skal sørge for de øvrige forskere, skal ned-sættes af forsvarsministeren. Hvem skal i øvrigt rådgive ham med hensyn til at sikre, at bestyrelsen består af forskningskyndige personer? Det forekommer ikke at være en helt central kompetence for forsvarsministeren at løse den type opgaver.

Når det også må undre, er det jo, fordi regeringens politik i øvrigt går i retning af, at man ønsker større forskningsmiljøer, man ønsker samarbejde, man ønsker, at de små forskningsmiljøer på universiteterne samler sig, sådan at der bliver volumen, så der opnås kritisk masse, og hvad det ellers er, det hedder fra regeringens side. Alligevel hopper man med på Dansk Folkepartis dagsorden og laver et ganske lille forskningsmiljø uden tilknytning til de miljøer, vi kender i dag.

Vi får ikke noget større forskningsmiljø, men vi får et lille miljø, som kan løse en bestillingsopgave fra Dansk Folkeparti, og det synes vi er ærgerligt, når det er så perspektivrigt at sørge for, at vi opbygger stærke miljøer i vores samtid-forskning og også i forskning i den kolde krig.

Det er det jo specielt set i lyset af opgaven, som jo er en særlig opgave, og som er beskrevet nærmest som en kulturforskningsopgave, en historisk forskning i meningsdannelsen. Med den store vægt, der er på formidlingen af forskningsresultaterne, må man sige, at det er en særlig, og jeg synes også en vigtig opgave, som beskrives.

Når vi tager opgavens vigtighed i betragtning, undrer det, at man har fundet på en proces, der gør, at man må vide, at man gør sig til genstand for direkte og berettiget kritik af måden, det bliver håndteret på. Det er det egentlig gådefulde i den her sammenhæng, ikke at man gerne vil have forsket i det, men at man gør sig til genstand for kritik ved at opfinde sin helt egen proces. Hvorfor?